

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 243/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť M. T., zastúpeného advokátom JUDr. Bartolomejom Kaščákom, Advokátska kancelária, M. R. Štefánika 171, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 33/2012 a jeho rozsudkom z 30. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2013 doručená sťažnosť M. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 33/2012 (ďalej aj „namietané konanie“) a jeho rozsudkom z 30. mája 2013 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že „Rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 24. 5. 2011 č. k. 4T 39/2011-390 bol žalobca uznaný vinným z prečinu nepovolenej výroby liehu podľa § 253 ods. 1, 2 v súbehu s prečinom podľa § 275 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. spáchaného formou spolupáchatel'stva na tom skutkovom základe, že 17. 9. 2009 zakúpil zariadenie na výrobu liehu a uzatvárania fliaš, následne dňa 18. 9. 2009 zakúpil od neznámej osoby 6000 litrov liehu a dňa 19. 9. 2009 prevzal falzifikáty kontrolných známk. Ďalší odsúdený R. S. po dohode s ďalšími osobami lieh riedili, plnili do fliaš a prechovávali 1242 spotrebiteľských balení liehu s nalepenými známkami a 368 fliaš bez známk s celkovou hodnotou 8.838,90 Eur.

Za to bol žalobcovi uložený peňažitý trest 3.000 Eur.

Súbežne s trestným konaním Colný úrad Košice (v ďalšom CÚ) rozhodnutím z 27. 10. 2009 a 16. 12. 2009 zabezpečil liehoviny vydané pri domovej prehliadke dňa 22. 9. 2009.

Rozhodnutím zo dňa 7. 12. 2009 CÚ rozhodol o prepadnutí predmetného tovaru v prospech štátu s odôvodnením, že žalobca nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu. Vlastníkom vecí sa stal štát.

CÚ dňa 24. 8. 2010 určil daň podľa pomôcok a platobným výmerom z 21. 10. 2010 predpísal žalobcovi spotrebnú daň za obdobie 22. 9. 2009 vo výške 52.221,64 Eur.

Colný úrad v spolupráci s VVS a. s. Košice vykonal dňa 2. 2. a 5. 2. 2010 zničenie prepadnutého liehu 8290 litrov.

Rozhodnutím zo dňa 12. 4. 2010 predpísal CÚ žalobcovi povinnosť zaplatiť náklady spojené so zničením tovaru v sume 1.549,66 Eur. “.

Proti platobnému výmeru Colného úradu Michalovce (ďalej len „colný úrad“) č. 26281/2010-5364 z 21. októbra 2010 (ďalej len „platobný výmer“) podal sťažovateľ odvolanie. Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „colné riaditeľstvo“) svojím rozhodnutím č. 44079/2010 z 2. júna 2011 (ďalej len „rozhodnutie colného riaditeľstva“) zamietlo odvolanie sťažovateľa proti platobnému výmeru colného úradu. Správnu žalobou podanou na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia colného riaditeľstva. Krajský súd o žalobe sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 7 S 67/2011-37 z 22. februára 2012 tak, že túto ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j Občianskeho súdneho poriadku. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd namietaným rozhodnutím tak, že rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa sťažovateľa postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní, ako aj namietaným rozhodnutím došlo k porušeniu jeho označených práv, pričom v odôvodnení sťažnosti bližšie uviedol:

„Podľa § 7 ods. 2 písm. g/ zákona č. 105/2004 Z. z. (v časovo platnom znení) od dane je oslobodený aj lieh zničený colným orgánom alebo pod jeho dohľadom, ak sa vlastníkom stal štát.

Správny orgán v rozpore so znením § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. nezohľadnil ustanovenia svedčiace v prospech účastníka konania.

... Rozhodnutím a postupom súdu bol som ukrátený na svojom ústavnom práve na prejednanie veci na nezávislom a nestrannom súde, na tom, aby moja záležitosť bola spravodlivo posúdená. Neboli akceptované ustanovenia zákona svedčiace v môj prospech ohľadne stanovenia daňovej povinnosti za lieh, ktorý prepadol v prospech štátu.

Žalovaný správny orgán počas súdneho preskúmania jeho odvolacieho rozhodnutia dopĺňal údaje a stanoviská, ktoré očividne neuvádzal v preskúvanom rozhodnutí.

Súdy sa uspokojili s takýmto postupom žalovaného a neprávom moju žalobu zamietli. Predmetom súdneho preskúmania správneho rozhodnutia súdom je právoplatné rozhodnutie a teda nemožno ho v tomto konaní zo strany žalovaného správneho orgánu spresňovať, dopĺňovať alebo inak vylepšovať (§ 250i ods. 1 OSP).

Ani správny orgán ani súdy nezohľadnili v môj prospech znejúce ustanovenie § 7 ods. 2 písm. g/ zák. č. 105/2004 Z. z. o oslobodení od dane z liehu, ktorého vlastníkom sa stal štát a ktorý CÚ zničil...

O nesprávnosti pri aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať aj v prípade, že sa príslušným ustanovením zákona vôbec nezaoberal.

Navrhujem, aby Ústavný súd posúdil napadnutý rozsudok NS SR aj z hľadiska, či sa najvyšší súd pri výklade zákonných ustanovení, na ktorých svoje rozhodnutie založil, neodchýlil natoľko od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by v zásade poprel ich význam...“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 5Sžf 33/2012 porušil základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2 Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf 33/2012 dňa 30. 5. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania (právneho zastupovania)... spolu 120.88 Eur na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. Bartolomeja Kaščáka... do 15 dni od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR.“

Z rozsudku krajského súdu č. k. 7 S 67/2011-37 z 22. februára 2012 vyplýva, že ním bola v konaní o preskúmanie rozhodnutia colného riaditeľstva zamietnutá žaloba sťažovateľa ako nedôvodná.

Zo skutkového stavu zisteného žalovaným správnym orgánom vyplynulo, že „Dňa 27. 10. 2009 a 16. 12. 2009 boli colným úradom vydané rozhodnutia... sp. zn. 44318/2009-5691 a sp. zn. 50178/2009-5691, ktorými... bol colným úradom zabezpečený nájdený lieh a spotrebiteľské balenia liehu, ktoré boli nájdené dňa 22. 09. 2009 pri domovej prehliadke

a ktorých pôvod alebo spôsob nadobudnutia nevedel žalobca preukázať. Predmetnými rozhodnutiami prišlo k zabezpečeniu množstva liehu a spotrebiteľských balení liehu tak, ako boli špecifikované v odôvodnení rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného sa žalobca stal daňovým dlžníkom podľa § 13 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z. z. a na základe § 14 ods. 3 cit. zákona bol povinný podať colnému úradu daňové priznanie v lehote najneskôr do troch pracovných dní nasledujúcich po vzniku daňovej povinnosti a zároveň bol povinný v rovnakej lehote zaplatiť daň. Žalobca daňové priznanie v zákonom stanovenej lehote nepodal, preto bol správcom dane vyzvaný výzvou zo dňa 02. 03. 2010 na podanie daňového priznania v lehote do 8 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Táto výzva bola žalobcovi doručená 04. 03. 2010 a lehota na podanie daňového priznania mu uplynula 12. 03. 2010. Dňa 16. 03. 2010 bolo colnému úradu doručené daňové priznanie žalobcu, ktorým ako základ dane určil množstvo 0 hl a priznal spotrebnú daň vo výške 0 eur. Po preskúmaní formálnych náležitostí podaného daňového priznania a súvisiaceho spisového materiálu správca dane posúdil údaje uvedené v daňovom priznaní ako nesprávne a nepravdivé, v dôsledku čoho vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov svojho podania v lehote do 15 dní odo dňa doručenia výzvy... Žalobca nedostatky svojho podania v určenej lehote neodstránil, pričom dňa 07. 07. 2010 bolo colnému úradu doručené písomné vyjadrenie zo dňa 30. 06. 2010, v ktorom uviedol, že v súvislosti s týmto prípadom je stíhaný ako obvinený a vzhľadom na tento stav nemožno od neho požadovať, aby poskytoval dôkazy proti svojej osobe. Keďže žalobca neodstránil nedostatky daňového priznania, pristúpil správca dane k určeniu dane podľa pomôcok v zmysle § 42 zák. č. 511/1992 Zb. Na základe pomôcok, ktoré mal colný úrad k dispozícii a ktoré si sám zaobstaral aj bez súčinnosti so žalobcom, určil colný úrad žalobcovi spotrebnú daň z liehu, čoho dôkazom je protokol o určení dane podľa pomôcok zo dňa 24. 08. 2010 č. 21840/2010-5364 vo výške uvedenej v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa.“

Správny súd dospel k záveru, že dotknuté správne orgány postupovali v súlade s platnou právnou úpravou, v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, preto sú preskúmané rozhodnutia vecne správne a zákonné. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej konštatoval, že „Z dôkazov vykonaných v správnom konaní... nepochybne vyplýva, že v danom prípade

boli splnené podmienky pre vyrubenie dane podľa pomôcok v zmysle § 42 zákona o správe daní a poplatkov, pretože, ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu aj vyššie citovaných dôkazov, daňové priznanie podané daňovým subjektom nezodpovedalo zisteným skutočnostiam a tento neodstránil jeho nedostatky v správcom dane určenej lehote. Pri určení dane podľa pomôcok vychádzal správca dane z dôkazov, nachádzajúcich sa v administratívnom spise tak, ako boli špecifikované v jednotlivých rozhodnutiach, či už správneho orgánu prvého stupňa, ako aj druhostupňového správneho orgánu, na základe ktorých v súlade s platnou právnou úpravou bol správne určený základ dane a na jeho základe vyrubená aj daňová povinnosť.

Námietky žalobcu považoval súd za právne irelevantné. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia liehu v súlade s platnou právnou úpravou, čo sporným ani nebolo. V danom prípade daňová povinnosť v zmysle citovaných zákonných ustanovení vznikla žalobcovi dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádzal u žalobcu, t. j. dňom 22. 09. 2009, preto okolnosť, že tento lieh bol zabezpečený, následne prepadol štátu a bol zničený, nemá na vznik daňovej povinnosti žiadny vplyv. Na vznik daňovej povinnosti nemá vplyv ani účel použitia tohto liehu. Základ dane bol určený v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami a to prepočtom podľa osobitného predpisu, v zmysle ods. 2 § 5 zákona o spotrebnej dani z liehu, zohľadniac výsledky odborných expertíz zaistených vzoriek. Z takto určeného základu dane bola správne vyrubená daň.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 33/2012 a jeho rozsudkom z 30. mája 2013 bolo porušené jeho základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia relevantných ustanovení zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“) a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, pričom súdy konajúce vo veci sťažovateľa v rozpore s citovanými právnymi predpismi neaplikovali ustanovenia znejúce v prospech sťažovateľa, v zmysle ktorých mal byť sťažovateľ oslobodený od uloženia daňovej povinnosti.

Ústavný súd považuje, tak ako pri obdobných sťažnostiach smerujúcich proti rozhodnutiam všeobecných súdov, za potrebné zdôrazniť, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov.

V odôvodnení namietaného rozhodnutia najvyšší súd v podstatnom uviedol:

„Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy s ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sám nachádzal u právnickej osoby alebo u fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 je právnická osoba

alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011, je základom dane množstvo liehu vyjadrené v hektolitroch 100 % alkoholu pri teplote 20 °C.

Podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia alkoholom na účely tohto zákona sa rozumie etylalkohol v zmesi s inými alkoholmi a starými látkami, pričom objemová koncentrácia alkoholu sa zistí a vypočíta spôsobom podľa osobitného predpisu (príloha č. 16 III, vyhláška UNSS SR č. 210/2000 Z. z. o meradlách a metrologickej kontrole v znení neskorších predpisov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky za rozhodujúcu skutočnosť pre právne posúdenie veci považuje fakt, že z odobratých vzoriek tovaru po expertíznom preskúmaní v laboratóriu colného riaditeľstva bolo jednoznačne preukázané, že na základe domovej prehliadky u žalobcu dňa 22. septembra 2009 bol nájdený lieh, ktorého pôvod, alebo spôsob nadobudnutia žalobca nevedel preukázať. Žalobca žiadnymi relevantnými dôkazmi túto skutočnosť nevyvrátil a ani nespochybnil, čím v plnej miere naplnil podmienky na aplikáciu § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu, v spojení s § 13 ods. 2 písm. a/citovaného zákona.

Zohľadniac túto skutočnosť sa všetky v odvolaní prednesené námietky, ktoré zároveň korešpondujú s rozsahom, v ktorom bolo žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, javia ako irelevantné, lebo nemajú vplyv na rozhodujúcu skutočnosť, že u žalobcu bol nájdený lieh, ktorého pôvod a ani spôsob použitia nevedel preukázať.

Najvyšší súd prihliadnuc na ustanovenie § 250i ods. 3 OSP ako aj na ustanovenie § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení do 31. decembra 2011 na námietku žalobcu, že nemohol byť v konaní o vyrubenie dane donucovaný k tomu, aby ako osoba v postavení obvineného z prečinu vykonal úkony, ktorými by sa sám usvedčoval z trestného činu, uvádza, že táto námietka nie je relevantná, nakoľko nie je logicky vysvetliteľné, akým spôsobom by sa žalobca mohol ohroziť prípade v podstate identickej obrany proti obvineniu z prečinu nepovolenej výroby liehu a proti vyrubovaciemu konaniu podľa vtedy platného zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných

finančných orgánov v znení neskorších predpisov, kde je predmetom konania otázka vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 105/2004 Z. z.

Z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný správny orgán ako aj správny orgán prvého stupňa zabezpečili dostatok dôkazov, tieto správne vyhodnotili, pričom na základe dostatočných podkladov dospeli k správnym skutkovým aj právnym záverom.

Najvyšší súd vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, rozsahu a dôvodov odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd po podrobnom zhrnutí skutkového stavu veci sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite, i keď stručne, vypořiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správny podľa § 250 j ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.“

V citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku (nadväzujúceho na dôvody rozhodnutia krajského súdu) najvyšší súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré považoval odvolacie námietky sťažovateľa za irelevantné a pre ktoré odvolaniu sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu nevyhovelo. Najvyšší súd dospel k záveru, že daňová povinnosť sťažovateľa bola určená v súlade s citovanými právnymi predpismi, pričom všetky odvolacie námietky sťažovateľa (ktoré uplatnil aj v konaní pred správnymi orgánmi) nemali žiadny vplyv na vznik daňovej povinnosti. Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru a záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým hodnotením a následne právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru najvyššieho súdu, je možné realizovať len v prípade

jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci je zdôvodnený dostatočným spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že konajúce súdy v jeho prípade nezohľadnili ustanovenie § 7 ods. 2 písm. g) zákona č. 105/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. marca 2010, ústavný súd konštatuje, že uvedenú námietku sťažovateľ neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ale prvýkrát až v konaní o ústavnej sťažnosti.

Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04). Keďže sťažovateľ ochranu svojich práv nerealizoval v plnom rozsahu v konaní pred všeobecnými súdmi, ale až podaním sťažnosti ústavnému súdu, prichádzalo

do úvahy odmietnutie sťažnosti v časti uvedenej námietky aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal a ani nevyzýval sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014